

Charm 1

Tracy Wolff bij Boekerij:

Crave 1

Crave 2

Crush 1

Crush 2

Covet 1

Covet 2

Court 1

Court 2

Charm 1

Charm 2

Tracy Wolff

Charm 1

Deel 5 van de *Eeuwige liefde*-serie

Vertaald door Valérie Janssen

ISBN 978-90-492-1177-6

ISBN 978-94-023-2959-9 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Charm*

Vertaling: Valérie Janssen

Omslagontwerp: Bree Archer, bewerkt door Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Getty Images

Zetwerk: Mat-Zet b.v.

© 2022 by Tracy Deebs-Elkenaney. First published in the United States under the title CHARM: Crave series #5. This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC. All rights reserved.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Andrea Deebs,
de stoerste moeder die een meisje zich ooit kan wensen.
Dank je wel dat je van mij bent.

1

Haast onthoofde Grace

Grace

Mijn hoofd voelt vreemd aan.
Eigenlijk voelt élk deel van mijn lijf vreemd aan, maar ik heb geen flauw idee wat er aan de hand is.

Ik speel de afgelopen paar minuten af in mijn hoofd en probeer vast te stellen waarom ik me zo hol en onzeker voel, maar het enige wat ik zie is Jaxon die naar me glimlacht. We slenteren door de gang en lopen te grappen over...

Plotseling schiet het me allemaal weer te binnen. Er snijdt een schreeuw dwars door me heen en ik duik instinctief weg voor Hudsons zwaard.

Alleen is er helemaal geen zwaard, besef ik terwijl ik me achteroverbuig.

Er is ook geen Hudson.

En geen Jaxon.

Geen gang en geen Katmere Academy. In plaats daarvan is er een uitgestrekte, donkere leegte. Terwijl een paniekgevoel zijn klauwen in me slaat doe ik mijn best om te bedenken wat er gebeurt.

Waar ben ik?

Waar zijn de anderen gebleven?

Wat is de vreemde gewichtloosheid die zich in elke cel van mijn lichaam heeft genesteld?

Heeft Jaxons broer me soms vermoord met dat zwaard?

Ben ik dood?

De gedachte trekt zich terug in een hoekje van mijn achterhoofd en mijn ademhaling hapert in mijn keel.

De paniek slaat om in ontembare radeloosheid als mijn ogen proberen meer dan een paar centimeter vooruit te zien in de inktzwarte duisternis die me omringt. Ik strijk gejaagd met mijn handen over mijn lijf in een poging de fatale wond te vinden. Om het idee te bevestigen of – alsjeblieft, God – te ontkrachten dat ik stervende ben of zelfs al dood.

Lieve God, ik wil niet dood zijn. De gedachte beukt dwars door me heen. *Laat me alsjeblieft niet dood zijn. Of erger nog: een geest.*

Het is al lastig genoeg dat ik aan het daten ben met een vampier, dus laat me alsjeblieft, heel alsjeblieft geen geest zijn. Als Haast ont-hoofde Grace tot in de eeuwigheid door de gangen van de Katmere Academy te moeten spoken is een vooruitzicht dat me totaal niet trekt.

Maar als ik mezelf van top tot teen heb geïnspecteerd blijkt er geen wond te zijn.

Ook geen bloed.

Zelfs geen pijn. Alleen een bizarre gevoelloosheid die weigert weg te gaan en die me langzaam maar zeker tot op het bot verkleumt.

Ik knipper een paar keer achter elkaar met mijn ogen, in de hoop wat beter te kunnen zien. Als dat niet werkt, wrijf ik over mijn ogen en dwing mezelf om nog een keer om me heen te kijken, zonder acht te slaan op mijn trillende, bezwete handen.

Maar er is niets veranderd. Ik word nog steeds aan alle kanten omhuld door duisternis. En niet zomaar duisternis, maar het soort duisternis dat je alleen tegenkomt als er geen maan en sterren zijn. Een hemel die net zo zwart en leeg is als de hevige angst die in me groeit.

Serius? Zwart en leeg als de hevige angst die in je groeit? vraagt een sarcastische stem met een bekakt Brits accent in mijn hoofd. ‘Je kunt het ook overdrijven, hoor.’

Ik ben er de afgelopen weken aan gewend geraakt dat een stem in mijn hoofd me soms vertelt hoe ik moet overleven, maar dit is iets heel anders. Deze jongen klinkt alsof hij me iets wil aandoen in plaats van me helpen.

‘Wie ben jij?’ vraag ik.

Serius? Is dát de belangrijkste vraag? Hij geeuwt. *Lekker origineel, zeg.*

‘Oké, wil je me alsjeblieft vertellen wat er aan de hand is?’ vraag ik met een stem die veel hoger en ook veel angstiger klinkt dan ik zou willen. Aan de andere kant zeggen ze natuurlijk niet voor niets: eerlijk duurt het langst...

Ik schraap mijn keel en probeer het opnieuw. ‘Wie ben jij? Wat wil je van me?’

Dat kan ik beter aan jou vragen, schat. Jij hebt mij tegen mijn zin meegesleurd.

‘Meegesleurd?’ Mijn stem hapert. ‘Ik zit hier vast zonder dat ik enig idee heb waar “hier” is, laat staan dat ik weet met wíé ik hier vastzit. Dan is het toch logisch dat ik vragen heb, ook al omdat het te donker is om een hand voor ogen te zien?’

Hij maakt een geluid dat meelevend zou moeten klinken, maar juist het tegenovergestelde effect heeft. *Nou, een groot deel van dat probleem kan simpel worden opgelost...*

Een hoopvol gevoel maakt zich van me meester. ‘Hoe dan?’

Hij slaakt een overdreven geduldige zucht. *Door de fucking lamp aan te doen, natuurlijk.*

Het korte klikkende geluid van een knop die wordt ingedrukt echoot door de leegte. En een halve tel later overspoelt een helder licht de wereld om me heen.

2

Speelruimte, ademruimte, geef me gewoon wat ruimte

Grace

Mijn oogballen branden pijnlijk en ik knipper enkele oneindige tellen lang met mijn ogen, als een mol die net zijn kop boven de grond heeft gestoken. Als ik eindelijk weer iets kan zien, blijk ik in een grote ruimte te staan. Een gigantisch open appartement, minstens zo groot als een half voetbalveld, met van vloer tot plafond reikende boekenkasten tegen de muur voor me. Op de bovenste planken staan tientallen kaarsen in alle denkbare vormen en maten, en een heel nieuwe zorg steekt de kop op. Maar als ik haastig om me heen gluur is er nergens een altaar te bekennen. Geen kruiden bloed. Geen onheilspellend spreukenboek dat mijn reis naar het hiernamaals moet bespoedigen.

Dat vat ik op als een goed teken. Welk meisje wil er nou regelmatig als menselijk slachtoffer fungeren? Ik weet zeker dat ik al aan mijn taks zit, of eigenlijk eroverheen.

Een vluchtige blik op mijn omgeving onthult dat de kamer waarin ik me bevind totaal niet eng is. Hij ziet er in feite juist uit als een plaatje uit een luxe-meubelcatalogus.

De drie lange muren waar geen boekenkasten tegenaan staan zijn witgeverfd, en de ruimte baadt in een zacht, warm licht dat afkomstig is van lampen en kroonluchters. Mijn ogen glijden over een fraaie mix van moderne en rustieke meubels, allemaal wit, beige of zwart,

verdeeld over acht verschillende woongedeelten die van elkaar worden gescheiden door strategisch geplaatste kleden en banken. In een van de woongedeelten staan twee hoge, zwarte metalen kasten boordevol elpees en een indrukwekkende kast met geluidsapparatuur. Daarna volgen een fitnessruimte, een oefenbaan met schietschijven en een gamehoek. De laatste bevat een enorme flatscreentelevisie en twee waanzinnig comfortabel uitzierende witte banken waar verschillende gameconsoles op liggen. Ook zie ik een slaapgedeelte met een groot wit bed, een bibliotheek met ontelbare rijen boeken in de kasten, zoveel dat ze niet te tellen zijn, een leeshoek met een zwarte accentmuur, een keuken en helemaal aan het uiteinde een ruimte waar de badkamer zich waarschijnlijk bevindt.

Het geheel voelt bijna geruststellend aan. Alsof ik thuis ben.

Nou ja, afgezien van de lichaamloze stem die achter in mijn hoofd blijft praten. Een stem die absoluut niet aan mij of mijn geweten toebehoort.

Wat vind je van de accentmuur? Dat is Armani-zwart, zegt hij.

Ik moet me echt verbijten om niet te roepen wat hij wat mij betreft met zijn Armani-zwart kan doen, en dan heb ik het nog niet eens over de neerbuigendheid die van elke bekakte Britse lettergreep druipt. Maar het lijkt me op dit moment niet verstandig om deze voor mij onbekende jongen tegen me in het harnas te jagen, zeker niet zolang ik niet weet waar ik ben.

Daarom doe ik in plaats daarvan een laatste poging om antwoord te krijgen op mijn vragen. ‘Waarom doe je me dit aan?’

Een diepe zucht. *Nou doe je het wéér. Dat kan ik beter aan jou vragen.*

Ik begin zo te freaken dat het even duurt voor de betekenis van zijn woorden tot me doordringt. Dan slaak ik een gil en spreid mijn handen. ‘Ik heb je al verteld dat dit niet mijn schuld is! Ik weet niet eens wat dit is.’

Nou, sorry dat ik je zelfbedrog tegenspreek, maar jij moet hier wel degelijk achter zitten. Vampiers kunnen heel veel, maar dit is iets wat we fucking echt niet kunnen.

Zijn Britse accent wordt met elk woord zwaarder en dat ‘fucking’ klinkt eerder als ‘fokking’. Ik krijg de bijna onbedwingbare neiging om te giechelen.

‘Nou, ik dus ook niet. Eigenlijk...’ Ik stop abrupt met praten als tot me doordringt wat hij net zei. ‘Ben je een vampier?’

Nou, ik ben in elk geval geen weerwolf. En ik kan ook niet vuur-spuwen of een toverstok uitpoepen, dus dat lijkt me toch wel duidelijk.

‘Ik kan je niet zien, dus ik weet niet wat jij zoal uitpoept en ik wil het ook niet weten,’ snauw ik. ‘Wat ik wél wil weten is waar je bent. En wat nog belangrijker is: wíé je bent.’

Hij geeft geen antwoord en dat verbaast me helemaal niets. Maar voordat ik weer iets kan zeggen hoor ik een zacht geluid achter me, als kostbare ruisende stof.

Ik draai me met een ruk om, met geheven vuisten en een bonzend hart, en zie een bijzonder lange, bijzonder knappe jongen staan met een modieuze vetkuif en een uitstekende kledingsmaak, als ik tenminste mag afgaan op het zwarte zijden overhemd en de zwarte nette broek die hij draagt. Hij leunt met een schouder tegen een boekenkast en staart me met half dichtgeknepen ijzige blauwe ogen aan, zijn handen diep in zijn zakken gestoken.

Ik heb twee tellen nodig om te beseffen wat ik zie, maar dan... O, mijn god. O, mijn god. Het is Hudson. Waar deze kamer ook is en wat dit ook mag zijn, ik zit hier gevangen. Samen met Jaxons socio-pathische oudere broer.

3

Mag ik even een teiltje?

Grace

Mijn maag verkrampst en er rollen zweetdruppels over mijn rug van de zenuwen. Maar als mijn ultrakorte verblijf op Katmere me iets heeft geleerd, is het wel dat je een bovennatuurlijk wezen nooit moeten laten merken dat je bang bent... in elk geval niet als je het er levend van af wilt brengen.

Ik zet het dus niet op een krijsen, ook al zou een deel van me dat het liefst wel doen, maar kijk hem met eveneens half dichtgeknepen ogen aan. En ik zet me schrap voor God mag weten wat. 'Kennelijk draagt de duivel echt Gucci.'

Hij snuift laatdunkend. 'Ik heb je al gezegd dat ik een vampier ben, geen duivel. Maar ik zal het je maar vergeven dat je die twee dingen door elkaar haalt, aangezien je mijn eigengereide jongere broertje kent. En even voor alle duidelijkheid: dit is Armani.'

Hij spreekt het laatste woord uit met de diepe eerbied die ik meestal bewaar voor Pop-Tarts met kersensmaak en Dr Pepper halverwege een huiswerkmarathon.

Ik begin bijna te lachen, en zou dat waarschijnlijk ook hebben gedaan als ik niet nog moest bijkomen van de verrassing dat deze jongen echt Hudson is. In levenden lijve. Dat betekent dat het moment in de gang waarop ik in de slagzone van een zwaard sprong geen hallucinatie was. Lia's plan is gelukt. Hudson is echt terug. En

om voor mij onverklaarbare redenen zit ik nu met hem opgesloten in een chique meubelcatalogus.

De herinnering aan alles wat ik de afgelopen weken over hem heb gehoord racet door mijn hoofd. 'Wat denk je dat dit jou precies zal opleveren?' vraag ik verstikt.

'Zoals ik net al zei is dit jouw feestje, niet het mijne.' Hij kijkt minachtend om zich heen. 'En het is niet bepaald een levendige be-doening.'

'God, wat ben je toch een eikel.' De frustratie gutst door mijn lijf en verdringt de angst die ik waarschijnlijk hoor te voelen. Ik weet dat deze jongen een gevoelloze moordenaar is, maar hij is ook mega-ir-ritant. 'Zou je één tel willen vergeten dat je een psychopaat bent en me vertellen wat je van me wilt?'

In eerste instantie lijkt hij zijn gesputter te willen voortzetten, maar dan verstrakt zijn gezicht. 'Is dat dan niet duidelijk?' vraagt hij met nietszeggende ogen. 'Ik wil een theekransje.' Zijn Britse accent schuurt scherp als een mes over mijn huid. 'Ik hoop dat je van earl-greythee houdt.'

Ik kan me nog net inhouden voordat ik hem toebijt wat hij met zijn earlgreythee en zijn sarcasme kan doen. Ik heb namelijk wel iets belangrijkers aan mijn hoofd. 'Als je denkt dat ik jou ga helpen om Jaxon iets aan te doen heb je het volkomen mis.' Ik heb liever dat hij me meteen om zeep helpt dan dat ik me door hem laat veranderen in een wapen om te gebruiken tegen de jongen van wie ik hou.

'Alsjeblieft, zeg. Als ik dat ettertje iets wilde aandoen was hij allang dood geweest,' antwoordt hij met vlakke stem. Hij haalt met een ver-veelde blik een kobaltblauwe zakdoek tevoorschijn en poetst daar het glas van zijn akelig prijzig ogende horloge mee.

Alsof het poetsen van sieraden op dit moment echt de hoogste prioriteit heeft.

'Ik kan me natuurlijk vergissen,' zeg ik. Ik werp hem een scepti-sche blik toe. 'Maar is hij niet degene die jou heeft gedood?'

'Is dat wat dat rotjong rondbazuint? Dat hij mij heeft vermoord?' Hij snuift hooghartig. 'Dat dacht ik toch niet.'

‘Aangezien ik ongeveer anderhalve week geleden werd gedwongen om deel te nemen aan een ceremonie om jou uit de dood te laten opstaan –’

Hij laat me niet uitpraten. ‘O, dus dát is de reden voor dat hysterische gedoe van je.’ Hij gaapt. ‘Ik dacht eigenlijk dat je auditie deed voor de jaarlijkse jankmarathon van de weerwolven.’

Ik staar hem boos aan. ‘Je bent een nog grotere hufter dan iedereen zegt.’

‘Tja, wat heeft het voor zin om een kleine hufter te zijn?’ vraagt hij met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Mijn lieve mams heeft me altijd geleerd dat als je iets doet, je dat goed moet doen.’

‘Is dat dezelfde “lieve mams” die Jaxon na jouw dood heeft verminkt?’ vraag ik vernietigend.

Hij verstijft. ‘Is dat hoe hij aan dat litteken is gekomen?’ Hij tuurt nog steeds naar zijn horloge, maar voor het eerst sinds het begin van dit gesprek ontbreekt het sarcasme in zijn stem. ‘Hij had beter moeten weten.’

‘Hij had beter moeten weten dan jou te vermoorden, ondanks alles wat je hebt gedaan?’

‘Hij had beter moeten weten dan haar te vertrouwen,’ prevelt hij. Het klinkt alsof hij in gedachten duizenden kilometers ver weg is. ‘Ik heb juist geprobeerd...’ Hij breekt zijn zin af en schudt zijn hoofd, alsof hij tracht helder na te denken.

‘Wat heb je geprobeerd?’ vraag ik. De woorden buitelen uit mijn mond, ook al zeg ik tegen mezelf dat ik het moet loslaten. Ik kan toch niet geloven wat hij zegt.

‘Het doet er niet meer toe.’ Hij haalt zijn schouders op en gaat verder met het poetsen van zijn horloge. Om zijn mond ligt een grijns waardoor ik het liefst zou gillen en hem tegelijkertijd op zijn nummer zou willen zetten.

Ik stop mijn handen in mijn zakken zodat ik hem er niet mee kan wurgen en mijn rechterhand strijkt langs iets waarvan mijn hart opbloeit. Ik haal de telefoon uit mijn zak en houd hem triomfantelijk omhoog. ‘Ik bel Jaxon gewoon en vraag hem om me te komen halen. Dan kan hij meteen voorgoed met jou afrekenen!’

Hudson mompelt iets binnensmonds, maar ik schenk geen aandacht aan hem. Met een wild kloppend hart open ik mijn berichtenapp. Niet te geloven dat ik daar niet eerder aan heb gedacht. Bijtend op mijn lip pieker ik over wat ik zal zeggen. Ik wil niet dat Jaxon in de stress schiet vanwege mijn veiligheid, maar ik wil wel dat hij heel snel hierheen komt. Uiteindelijk typ ik een kort berichtje.

Ben oké. Zit alleen wel vast met Hudson. Stuur je zo de locatie.

Ik verstuur het appje, scrol omlaag en druk op 'deel mijn locatie'. En wacht.

Een paar seconden later ontvang ik een berichtje dat mijn app niet kon worden verzonden. Ik kan wel janken als ik ontdek dat ik geen bereik heb. Ik verdring mijn tranen, stop de telefoon weer in mijn zak en zeg het enige wat echt belangrijk is. 'Ik wil terug naar Katmere.'

'Ga je gang,' Hudson heeft kennelijk in de gaten dat mijn telefoon het niet doet, want hij gebaart naar de met fraai houtsnijwerk getooide deur op een meter of wat bij ons vandaan. 'Van mij mag je.'

'Je hebt me hier niet via die deur naartoe gebracht.' Ik weet niet hoe ik dat weet, want alles wat er tussen Katmere en hier is voorgevallen is uit mijn geheugen gewist, maar ik weet het wel.

'Nogmaals: ik heb jou helemaal niet hiernaartoe gebracht,' antwoordt hij. Het zelfvoldane lachje is weer terug.

'Lieg niet,' grom ik. 'Ik weet heus wel dat jij hierachter zit.'

'O ja?' Hij trekt één donkere, fraai gevormde wenkbrauw op. 'Oké. Als je toch alles al weet, kun je het mij net zo goed ook vertellen. Als je blijft. Hoe heb ik dit alles dan precies klaargespeeld?'

'Hoe moet ik in helsnaam weten hoe je het hebt gedaan?' schreeuw ik terug. Mijn nagels zitten inmiddels zo diep in mijn handpalmen geperst dat ik bang ben dat ze elk moment kunnen gaan bloeden, wat voor een heel nieuwe reeks problemen zal zorgen. Vooral als je bedenkt... 'Ik weet gewoon dat jij hierachter zit. Je bent tenslotte een vampier.'

‘Dat ben ik inderdaad. Waarom is dat belangrijk?’ Ditmaal schieten allebei zijn wenkbrauwen omhoog.

‘Omdat jij degene bent met alle macht. Dat spreekt vanzelf.’

‘Dat spreekt vanzelf,’ herhaalt hij honend. ‘Alleen heb ik je al gezegd dat vampiers dit niet kunnen.’

‘Je verwacht tot niet echt dat ik dat geloof, hè?’

‘Waarom niet?’ De blik die hij me toewerpt is op een of andere manier zowel laatdunkend als beschuldigend. ‘O, natuurlijk. Als er iets vreemds gebeurt moet het wel de schuld van de vampier zijn.’

Ik trap heus niet in het ‘arme kleine vampier’-toneelstukje dat hij nu kennelijk van stal haalt. Ik weet donders goed wat hij heeft gedaan. En hoeveel mensen hij heeft benadeeld met zijn daden.

Inclusief Jaxon.

‘Dat ik je niet vertrouwen heeft niets te maken met het feit dat je een vampier bent,’ zeg ik. ‘Het heeft te maken met het feit dat je een psychopathische eikel bent met een godcomplex.’

Hij lacht verrast. ‘Houd je vooral niet in,’ zegt hij geamuseerd. ‘Vertel me gerust wat je werkelijk denkt.’

‘O, ik begin pas net.’ Ik doe mijn best om zo stoer mogelijk te klinken. ‘Als je me hier nog lang vasthoudt zal ik zorgen dat je er spijt van krijgt.’

Het is uiteraard een loos dreigement, want ik kan bijna niets tegen Hudson beginnen.

Aan zijn ogen te zien is hij zich daar ook heel goed van bewust, net als aan de uitdagende grijns waarmee hij zich afzet tegen de boekenkast en rechtop gaat staan. ‘Vertel me eens, Grace,’ zegt hij. ‘Hoe wilde je dat eigenlijk precies aanpakken?’

4

Niet alles wat hij aanraakt verandert in goud

Grace

In afwachting van mijn antwoord slaat Hudson zijn armen over elkaar. Er is echter een probleem. Ik weet het antwoord niet. Deels omdat ik nog niet lang genoeg in deze wereld ben om te snappen hoe de krachten van anderen werken, zelfs die van Jaxon of Macy niet. En deels omdat Hudson zo lullig doet over de hele situatie dat ik niet helder kan nadenken.

Hoe moet ik in vredesnaam een plan bedenken als hij zo naar me staat te staren, met die geamuseerde blik in zijn helderblauwe ogen en zijn belachelijke lippen verwrongen in die irritante grijns waarmee ik veel te vertrouwd begin te raken?

Het is onmogelijk. Ik kan het gewoon niet. Niet nu hij staat te wachten tot ik faal. Of erger nog: tot ik hem om hulp vraag.

Daar komt niets van in.

Ik knok liever nog een potje tegen Cole en zijn clubje weerwolven dan dat ik Jaxons broer om hulp vraag. Bovendien kan ik toch niets geloven van wat hij zegt. Hij is een moordenaar, leugenaar, sociopaat en God mag weten wat nog meer...

De laatste gedachte spoort me aan om in beweging te komen en naar de deur te rennen. Hudson beweert dat het niet zijn schuld is dat we hier zitten, dat ik degene ben die dat veroorzaakt. Maar is dat niet precies wat een sociopathische leugenaar zou zeggen als

hij iemand wilde overhalen om te blijven waar ze was?

Ja dus, en ik ga er geen tel langer meer in mee. Ik wil hier graag weg met mijn huid en de rest van mijn lijf intact.

‘Hé!’ Hudson klinkt voor het eerst een beetje angstig, wat voor mij nog meer bewijs vormt dat ik hier goed aan doe. ‘Wat doe je?’

‘Ik wil zo ver mogelijk bij jou uit de buurt zien te komen,’ snauw ik over mijn schouder. Ik trek de deur open en vlieg naar buiten voordat ik op andere gedachten kan worden gebracht door de zenuwen die over mijn ruggengraat stuiteren.

Aan de andere kant van de deur is het donker, zo donker dat mijn hart begint te bonzen en mijn maag zich omdraait van angst. Ik overweeg even om van gedachten te veranderen, om me om te draaien en terug naar binnen te gaan. Maar de enige manier om terug te keren naar Katmere en naar Jaxon is door zo ver mogelijk bij Hudson vandaan te komen. Bovendien zal ik er nooit achter komen waar ik ben en zal ik nooit weten wat dit allemaal te betekenen heeft als ik in die kamer blijf.

Ik dwing mezelf dus om het donker in te sprinten, ondanks het onbehaaglijke gevoel dat mijn hart veel te snel laat kloppen. De nachtelijke lucht hangt nog steeds pikdonker en verlaten boven me. Er zijn geen sterren of maan die me naar de veiligheid kunnen loodsen, wat op zich al onrustbarend genoeg is.

Maar zolang deze route me wegleidt van Hudson is dat oké.

Behalve dan dat er achter me opeens een ritselend geluid klinkt. Hoewel ik zo bang ben dat mijn keel dichtslaat, probeer ik toch om nog harder te rennen. Ik zal nooit sneller zijn dan een vampier, dat heeft Lia me wel geleerd, maar ik ga het wél proberen.

Het ritselende geluid klinkt opnieuw, gevolgd door geklapwiekpal boven me. Ik heb net genoeg tijd om omhoog te kijken, net genoeg tijd om vast te stellen dat een vampier wel de minste van mijn zorgen is, zelfs als die vampier Hudson is, voordat een schelle, angst-aanjagende kreet de nachtelijke lucht in tweeën splijt.

5

Vurig protest

Hudson

Het feit dat Grace regelrecht naar het enorme, vlammen werpende beest rent dat op dit moment door de lucht op haar afstuift vertelt me dat het anti-Hudson-propaganda-apparaat overuren heeft gedraaid in de tijd dat ik weg was. Ze moet haast wel denken dat ik de gruwelijkste persoon op aarde ben als ze liever het risico loopt te worden aangevallen door dát daar dan dat ze bij mij blijft, waar het veilig is.

Het feit ze steeds over haar schouder naar mij gluurt, alsof ze doodsbenaauwd is dat ik haar keel eruit zal scheuren met mijn vampiertanden, terwijl ze beter kan letten op het gevaar boven haar bewust volgens mij wel dat ik gelijk heb.

Omdat het me geen reet interesseert of ze wordt opgevreten maak ik aanstalten om terug naar binnen te gaan, maar dan duikt het verdorde beest krijsend omlaag. Ik wacht even, ervan overtuigd dat ze elk moment zal beseffen dat ik in deze situatie niet de slechterik ben en dat ze zal terugkomen.

Maar na een blik op het monster boven haar racet ze nog verder weg van deze veilige plek.

Een prins op een wit paard volstaat hier niet. Alleen God kan meisjes redden die alles geloven wat ze horen. Meisjes die in het diepe springen zonder eerst te kijken.

Het beest brult nog een keer en spuwt ditmaal een stroom vuur uit die de lucht vóór haar in een helse vlammenzee verandert. Toch keert ze nog steeds niet om. In plaats daarvan verstijft ze, waardoor ze een gigantische menselijke schietschijf vormt. Een schietschijf waar het beest – een draak? – maar al te graag op mikt.

Zo voorspelbaar.

Een nieuwe straal vlammen spuit door de lucht. Grace springt naar links en weet het vuur te ontwijken, maar het is kantie boord. De vlammen komen akelig dichtbij, wat wordt gestaafd door de stank van verschroeid haar die in de lucht tussen ons opstijgt.

Een misselijkmakende stank.

Ik overweeg nogmaals om weer naar binnen te gaan. Het is ten slotte niet aan mij om me te bemoeien met haar nieuwe carrière als barbecuevlees. Zeker nu ze zo duidelijk laat blijken dat ze liever levend verbrandt dat dat ze nog één minuut met mij doorbrengt.

Het lukt me bijna. Ik heb zelfs al één voet over de drempel gezet. Maar dan gilt ze.

Het is een ijl, hoog geluid dat een rilling door mijn lijf jaagt. Fuck. Dubbel fuck. Ze mag het dan over zichzelf hebben afgeroepen, ik kan haar angst niet negeren, hoezeer ze dit verdomme ook verdient.

En ze verdient het echt. Zij is nota bene de reden dat we in deze klotesituatie verzeild zijn geraakt. Maar dat iemand een verschrikkelijk lastig portret is, is nog geen reden om haar te laten doodgaan, hoe graag ik het ook zou willen. Als het wél zo was had ik mijn broertje allang zijn eigen graf laten graven.

Als ik me omdraai zie ik dat de draak haar met vlammen omringt. Ik gun mezelf een seconde om te treuren om het shirt dat ik aanheb, want het is mijn favoriete Armani-shirt, en vervaag dan naar haar toe. Ik voel de vlammen al voordat ik bij haar ben. Ze likken zinderend van de hitte aan mijn gezicht, maar ik ben zo snel weer weg dat ik er slechts een paar brandwonden aan overhoud. Die prikken wel ongenadig, want dat heb je nu eenmaal met drakenvlammen, maar ik kan het wel hebben.

En het is niets vergeleken met mijn maandelijks oefensessie met mijn goeie oude pa.

Het valt niet mee om te winnen van een man die denkt dat de wonden die je níét kunt zien de enige wonden zijn die ertoe doen.

Terwijl de draak zich opmaakt voor een nieuwe aanvalsrondte grijp ik Grace vast en trek haar naar me toe. Daarbij struikel ik over een steen op de grond en klem me steviger aan haar vast dan mijn bedoeling was, omdat ik mijn evenwicht niet wil verliezen.

Ze verstijft in mijn greep. ‘Wat ben je aan het –’

‘Ik kom jou redden,’ grom ik. Ik wikkel mijn lijf zoveel mogelijk om het hare om haar tegen het vuur te beschermen en vervaag terug naar de kamer. De draak zit de hele weg pal achter me en vliegt sneller dan ik ooit een draak heb zien vliegen.

Ik duik met Grace in mijn armen over de drempel en smijt de deur achter ons dicht.

Voordat ik haar kan neerzetten beukt de draak zo hard tegen de deur aan dat die met kozijn en al rammelt.

Grace slaakt een verschrikte kreet, maar ik ben zo gefocust op het dichtschuiven van de grendel dat ik het niet hoor. De grendel zit nog niet op zijn plek of de verrekte draak ramt de deur weer. En nog een keer. En nog een keer.

‘Wat wil hij van ons?’ vraagt Grace.

‘Serieus?’ Ik kijk haar ongelovig aan. ‘Ik weet niet hoe het eraan toegaat waar jij vandaan komt, maar in deze wereld eten wezens je op als je even niet oplet.’

‘Jij ook?’ vraagt ze sarcastisch.

Daar zul je het hebben. Hét bewijs dat wie goed doet géén goed ontmoet. Op een of andere manier vergeet ik dat steeds.

‘Ga vooral nog even zo door, dan kom je daar vanzelf achter.’ Ik buig me naar haar toe en klap mijn tanden met een vinnige tik op elkaar. ‘Graag gedaan trouwens.’

Ze staart me vol ongeloof aan. ‘Verwacht je nou een bedankje?’

‘Dat is wel gebruikelijk wanneer iemand je leven heeft gered.’

Maar daar denkt zij kennelijk anders over. ‘Mijn leven heeft ge-

red?’ Haar lach schuurt akelig, als nagels over een schoolbord. ‘Dat ik in gevaar was komt wel door jou, hoor.’

Ik begin het spuugzat te worden dat dit meisje me voortdurend beschuldigt van dingen die ik niet heb gedaan. ‘Begin je daar nou wéér over?’

‘Ik ben er nooit mee gestopt. Het is ook de reden dat ik...’ Ze zwijgt, alsof ze naar de juiste woorden zoekt.

‘Naar buiten rende en bijna werd geroosterd?’ vul ik behulpzaam aan.

Ze kijkt me nijdig aan. ‘Ben jij altijd zo vervelend?’

‘Sorry, hoor. De volgende keer laat ik je wel gewoon verbranden.’ Ik wil langs haar lopen, maar ze gaat voor me staan en verspert me de weg, haar blik onafgebroken gericht op iets achter mij.

Diep in haar ogen flakkert angst, maar ik zie er alleen de weerpiegeling in van een uitgestrekte, lege zwarte lucht, omlijst door een raam. Opeens dringt het tot me door waar we zouden kunnen zijn, en het is bepaald geen fijne gedachte.

6

Het ene hoofd in en het andere uit

Grace

‘**N**ou, het is sowieso jóúw schuld dat ik bijna ben verbrand,’ bijt ik hem toe, terwijl ik mijn blik losmaak van het raam. Als hij ons hier niet had opgesloten, was dit allemaal niet gebeurd.

Dan had ik niet hoeven vluchten voor een of ander vuurspuwend drakenmonster en zou ik nu in Jaxons toren zitten. Opgerold op de bank met een boek of tegen hem aan gekropen op zijn bed, kletsend over –

‘Dat meen je toch fokking niet, hè? Vertel me alsjeblieft dat ik niet wéér de hele riedel moet aanhoren over hoe graag je in bed ligt met mijn broer.’ Hij legt zijn hand op zijn borst, een gebaar dat ongetwijfeld een bizarre imitatie van mij moet voorstellen. ‘O, Jaxy-Waxy. Mijn kleine vampiergoth. Je bent zo verschrikkelijk sterk en zo verschrikkelijk *fucked up*. Ik hou zo verschrikkelijk veel van je.’ Bij de laatste zin rolt hij met zijn ogen.

‘Zal ik je eens wat zeggen? Je bent een walgelijk mannetje,’ grom ik, en ik wring me langs hem heen.

‘Alsof ik dat nog nooit eerder heb gehoord,’ antwoordt hij schouderophalend. ‘Maar ja, jouw beoordelingsvermogen is dan ook niet al te best.’

‘Mijn beoordelingsvermogen? Jij bent anders degene die de helft van de Katmere Academy heeft vermoord, hoor, en –’